Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος στην Θεία Λειτουργία:

«Ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Αὐτή τήν πίστη καί τή βεβαιότητα πού ἐκφράζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος συμμεριζόμεθα ἀπόλυτα καί ὅλοι ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, οἱ ὁποῖοι προστρέξαμε σήμερα στόν εὐαγῆ καί περίλαμπρο οἶκο τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης τῆς Νέας Μηχανιώνας, ἐδῶ ὅπου θησαυρίζεται ἡ ἱστορική καί θαυματουργή εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τήν ὁποία μετέφερε ἡ εὐλάβεια τῶν πατέρων μας ἀπό τή χερσόνησο τῆς Μικρασιατικῆς Κυζίκου στή μικρή αὐτή χερσόνησο τῆς Μακεδονικῆς γῆς πού τούς θύμιζε τήν πατρίδα τους, καί ἀνίδρυσαν πρός τιμήν της, μαζί μέ τή Νέα Μηχανιώνα, καί τό πρῶτο ἱερό κατοικητήριό της.

Αὐτή τήν πίστη καί τή βεβαιότητα συμμεριζόμεθα καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, γιατί διαφορετικά δέν ἐξηγεῖται τό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού συρρέει αὐτές τίς ἡμέρες ἀπό ὅλες τίς γωνιές τῆς Ἑλλάδος καί περιμένει ὑπομονετικά, ἰδιαιτέρως ἀπό χθές τό βράδυ, γιά νά προσκυνήσει τή θαυματουργό εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, γιά νά ἀσπασθεῖ τήν ἱερή καί πανακήρατη μορφή της καί νά ἀναθέσει στή μητρική της ἀγάπη «τήν πᾶσαν ἐλπίδα» τῆς ζωῆς του.

Αὐτή τήν πίστη καί τή βεβαιότητα ἐκφράζουμε ψάλλοντας μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μας ἐννέα ἡμέρες τώρα ἀπό τήν Κοίμηση καί τήν εἰς οὐρανούς μετάσταση τῆς Πανάγνου Μητρός τοῦ Δεσπότου αὐτόν τόν θριαμβικό παιάνα: «Ἐν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Δέν εἶναι τυχαία ἡ ἐπιλογή αὐτή τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου. Δέν εἶναι ἔκφραση ἑνός ἀντιθετικοῦ φαινομενικά ζεύγους ἐννοιῶν, τῆς γεννήσεως καί τῆς κοιμήσεως. Εἶναι ἐπιβεβαίωση τῆς μίας πραγματικότητος μέ τήν ἄλλη. Εἶναι ἐνίσχυση τῆς μίας βεβαιότητος μέ τήν ἄλλη. Εἶναι ἐπίρρωση τῆς μίας ἀληθείας μέ τήν ἄλλη.

Γιατί ποιός μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει τήν ἀειπαρθενία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου; Ποιός ἀμφιβάλλει ὅτι «παρθένος ἔτεκε καί παρθένος ἔμεινε» καί μετά τήν γέννηση τοῦ Υἱοῦ της; Κανείς ἀσφαλῶς, γιατί αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Ὅπως, λοιπόν, κανείς δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει τήν ἀειπαρθενία τῆς Παναγίας μας, ὅπως κανείς δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει ὅτι καί ἡ Κυρία Θεοτόκος «καί τίκτει καί παρθενεύει καί μένει δι᾽ ἀμφοτέρων παρθένος», ἔτσι καί κανείς δέν μπορεῖ καί νά ἀμφισβητήσει ὅτι μέ τήν Κοίμησή της καί μέ τήν εἰς οὐρανούς ἔνδοξη μετάστασή της παρέμεινε στόν κόσμο προστάτις καί βοηθός «τῶν εἰς αὐτήν προστρεχόντων».

«Ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Πόσο ἐνθαρρυντικοί ἀκούονται οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου καί πόση παρηγορία καί δύναμη δέν χαρίζει στίς ψυχές ὅλων μας, ἀδελφοί μου, αὐτή ἡ πίστη καί αὐτή ἡ βεβαιότητα. Γιατί ζοῦμε σέ ἕναν κόσμο στόν ὁποῖο ἡ ἐγκατάλειψη δυστυχῶς κυριαρχεῖ.

Σύζυγοι ἐγκαταλείπουν συζύγους, γονεῖς ἐγκαταλείπουν τά παιδιά τους, φίλοι ἐγκαταλείπουν τούς φίλους τους, προστάτες τούς προστατευομένους τους. Καί ποιό εἶναι τό ἀποτέλεσμα; Οἰκογένειες διαλύονται, ὁμάδες ἀποσυντίθενται, συνασπισμοί καί συμμαχίες καταστρέφονται καί ἡ ἀπογοήτευση κυριαρχεῖ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Πίστευσαν στή δύναμη τῆς ἑνώσεως. Πίστευσαν στή στοργή καί τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων. Πίστευσαν στή συμπαράστασή τους στίς δύσκολες στιγμές. Πίστευσαν στήν ἠθική ὑποστήριξή τους. Ἀλλά ἐξαπατήθηκαν. Ἀστόχησαν. Τούς ἐγκατέλειψαν. Καί ἡ ἐγκατάλειψη τῶν προσώπων στά

ὁποῖα ἐπένδυσαν ἐλπίδες καί ἐμπιστοσύνη τούς δημιούργησε ἕνα τεράστιο κενό στήν ψυχή τους, μιά χαίνουσα πληγή.

Αὐτή εἶναι, δυστυχῶς, ἡ εἰκόνα τοῦ κόσμου μας. Αὐτή εἶναι ἡ πικρία τήν ὁποία ζοῦν πολλοί συνάνθρωποί μας. Αὐτή εἶναι ἡ ἀπογοήτευση πού νιώθουν πολλά νέα παιδιά, γιατί ἔμειναν ἐγκαταλελειμένα, γιατί αἰσθάνθηκαν στή ζωή τους τό δυσάρεστο συναίσθημα τῆς ἀπουσίας καί τῆς ἀπορρίψεως καί περιφέρουν τήν ὕπαρξή τους χωρίς ἐλπίδα, χωρίς χαρά, χωρίς διάθεση νά συνεχίσουν νά ἀγωνίζονται, καταφεύγοντας πολλές φορές σέ ψεύτικες ἐλπίδες καί ψευδῆ στηρίγματα πού τούς προσφέρουν διάφοροι ἐπιτήδειοι προμηθευτές γιά νά τά παρασύρουν σέ ἀκόμη πιό σκοτεινά καί δυσάρεστα μονοπάτια.

Ὅμως ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, πού πιστεύουμε στήν Παναγία μας, πού ἐμπιστευόμαστε τή στοργική μέριμνά της, πού δέν παύουμε νά ἐκφράζουμε τή βεβαιότητά μας ψάλλοντας τόν ὕμνο της «ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε», στρέφουμε καί αὐτήν τήν ἱερή στιγμή τῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς καί πανηγύρεως τῆς χαριτοβρύτου καί θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Φανερωμένης τά μάτια μας καί τήν ψυχή μας πρός αὐτήν, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία δέν ἐγκατέλειψε ποτέ τούς πατέρες μας.

Καί ὅταν σέ κρίσιμες στιγμές γιά τό Γένος μας ἐκεῖνοι ἐπιβιβάσθηκαν στίς βάρκες καί τά καΐκια τους, ἔχοντας μόνη ἐλπίδα τους τήν πίστη τους στήν Παναγία καί στούς ἁγίους, τίς ἱερές εἰκόνες τῶν ὁποίων ἔπαιρναν μαζί τους, ἀφήνοντας πίσω τά σπίτια καί τά ὑπάρχοντά τους, Ἐκείνη ἦλθε μαζί τους, πρόσφυγας καί αὐτή μαζί μέ ἐκείνους, γιά νά τούς βοηθήσει νά στήσουν ἐδῶ μία νέα πατρίδα, γιά νά μείνει καί Αὐτή μαζί τους καί νά εἶναι βοηθός καί προστάτις τῆς ζωῆς τους.

Στρέφουμε, λοιπόν, τό βλέμμα καί ἐμεῖς αὐτή τήν ὥρα πρός τή γλυκυτάτη μορφή τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης, καί τήν ἱκετεύουμε νά προστατεύει καί νά διαφυλάσσει τά τέκνα της, ἔστω καί ἐάν κάποτε παρασυρόμαστε καί ἀπομακρυνόμασθε ἀπό τήν ἀγάπη της.

Τήν ἱκετεύουμε νά προστατεύει καί νά διαφυλάσσει πάντοτε τήν πατρίδα καί τό εὐσεβές μας Γένος. Νά προστατεύει καί νά διαφυλάσσει τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος γιά τρίτη φορά ἱερουργεῖ σήμερα στά ἐρείπια τῆς περιωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας Φανερωμένης στήν Ἀρτάκη τῆς Κυζίκου.

Νά προστατεύει καί νά διαφυλάσσει καί τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη σας, τόν Μητροπολίτη Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς, κύριο Ἰουστῖνο, ὁ ὁποῖος μέ πολλή ἀγάπη καί πολλή εὐλάβεια ἀγκάλιασε ἀπό τήν πρώτη στιγμή τό Θεομητορικό αὐτό προσκύνημα, ἀγκάλιασε καί ὅλους ἐσᾶς, τά εὐλαβῆ καί πιστά τέκνα τῆς Παναγίας, τό ποίμνιό του, καί ἐργάζεται ἀνύστακτα γιά τήν κατά Θεόν πρόοδό σας, μέ τή χάρη καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Φανερωμένης, στήν ἀγάπη καί τή μητρική μέριμνα τῆς ὁποίας ἀναθέτει ὅλα τά αἰτήματα τῶν καρδιῶν σας.

Τόν εὐχαριστοῦμε ἐκ βάθους καρδίας, διότι εὐγενῶς μᾶς προσεκάλεσε στήν ἱερά πανήγυρη τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης, τῆς Παναγίας τῆς Μηχανιώνας, πού μᾶς συγκινεῖ ὅλους βαθύτατα, καί μᾶς παραχώρησε τό ἱερό αὐτό βῆμα.

Καί εὐχόμεθα ταπεινά ἡ χάρη τῆς ἱερᾶς της εἰκόνος νά προστατεύει τόν ποιμενάρχη σας καί νά προστατεύει καί νά διαφυλάσσει καί ὅλους ἐσᾶς, ἀδελφοί μου, πού τιμᾶτε τήν Παναγία μας καί προστρέχετε στή χάρη τῆς θαυματουργοῦ της εἰκόνος, μέ τή βεβαιότητα ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος «ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπε», ἀλλά συνεχίζει καί θά συνεχίζει μέχρι τερμάτων αἰώνων νά σκέπει καί νά φυλάσσει τούς εἰς Αὐτήν καταφεύγοντας.